

## 02 — ČEKAJUĆI ZELENO SVETLO

Gledam na sat: 05:30. Ustajem iz kreveta, umivam se, perem zube. Oblačim košulju, navlačim farmerke, ogrćem se vijetnamkom. Izlazim napolje. Pozdravljam komšiju u prolazu, no on me ne benda ni pet posto. Niko me ne primećuje. Čudno.

Ustaljenom putanjom marširam prema radnom mestu. U 06:08 ću biti na poslu. Ostaće mi tačno 22 minute za ispijanje kafe. Napraviću pauzu za ručak u 13:00. U 13:30, vratiću se na posao. Kući ću biti u 15:38.

Sada je 06:00. Stojim na semaforu, koji tačno u 06:02 prebacuje na zeleno. Čekam. Čekam. Čekam. 06:03. 06:04. 06:05. Nešto nije u redu. Hvata me panika. Teško dišem. Čekam. Čekam. Čekam. 06:15. Radno vreme počinje za petnaest minuta. Moram požuriti. Ponavljam mantru.

Gledam levo, gledam desno. Nekih stotinu metara daleko, na drugom semaforu, ljudi prelaze ulicu, sve je okej. Donosim odluku. Bojažljivo koračam, napuštam ustaljenu putanju, svet oko mene čini se zastrašujućim. Nekako prelazim razdaljinu i dolazim do drugog semafora. Nemam sreće. Prebacilo se na crveno. Ipak, znam da ću sada čekati samo dve minute.

06:23. 06:25. 06:27. Semafor ne prebacuje na zeleno. Šta se dešava? Okrećem glavu u pravcu prvog semafora. Ljudi prelaze ulicu bez problema. Neko me gore baš ne voli, mislim u sebi dok gledam u nebo boje olova. Čovek pored mene se ježi od hladnoće. Da, vreme je grozno.

Odluka je ista, putanja je slična. Vraćam se prvom semaforu. Vidim kako zeleni čovečuljak trepće, znam da će ubrzo da prebaci na crveno, tako da trčim, ne bih li stigao preći ulicu. Opet nemam sreće. Zakasnio sam na posao. Sat pokazuje 06:34. 06:36. 06:38. Plitko dišem.

Urlam iz sveg glasa, no niko ne obraća pažnju na mene. Trčim od jednog do drugog semafora, sprintam koliko mogu, ali stalno čekam na zeleno. Ludim! Bože, šta se dešava?

Padam na asfalt, dižem ruke, molim čoveka do sebe da mi pomogne, ali niko ni da me pogleda. Kakva je ovo iluzija? Kakav je ovo narod, koji neće da pomogne čoveku u nevolji?

„Pa ti nisi čovek“, govori mi neko u uho.

„Šta?“

Dižem pogled. Pored mene je starica izbornog lica. Suvonjavom rukom pokazuje na drugu stranu ulice.

„Vidi.“

Na drugoj strani piše: „*Zabranjeno za duhove.*“

Nisam usplahiren. Misao se polako rađa, spoznaja o kraju života me smiruje. Umoran sam.

„Ah.“

„Mislila sam da znaš. Semafori su opremljeni antiduhovnim sistemom. Ne možeš preći.“

„Pa, ja sam nov u ovome,“ govorim. „Nisam ni znao da sam umro.“

„Ne brini sinko. Idi kući i odmori se, sve će doći na svoje,“ odvratila starica i majčinski me potapša po ruci.

Osećam se drugačije. Veselije. Breme briga spada sa ramena. Hej, postao sam duh! Ne moram na posao! Odlučujem da poslušam staricu. Ustajem i brišem prašinu sa farmerica. Gledam na sat. 06:53. Ljudi me i dalje ne primećuju. Baka se smeška. Sad vidim da je i ona duh. Mašem joj rukom i vraćam se kući.

Odlučujem da se odmorim. Saznanje o kraju života me malo smirilo. Spavam tačno četiri i po sata, budim se i govorim:

„*Baš sam se danas načekao na onom semaforu.*“